

{ koaderno } **Amaia Nausia Pimoulier**

Osasunarik gabe bihotza osasuntsuago

Atzo lagun min batek esan zidan haurtzar-
roan hartzen dugun lehenengo erabakia
dela zein futbol talde izanen den gurea
eta hor pizten dela betirako iraunen
duen konexio emozionala. Agian horrela
gertatu zitzaidan niri.

Gogoan dut aitak nola kontatzen zigun Osasunako
kategoria gazteetan egindako ibilbidea eta belauna
apurtu zuenean nola utzi behar izan zion futbole-
an aritzeari. Haurtzaroko larunbat asko pasa nituen Na-
farroako futbol zelaietan barna nebaren futbol parti-
dak ikusten edo aitaren herritik Iruñera bueltan bide-
an igandeko emaitzak entzuten irratan. Nire burua
ikus dezaket aitaren belaunetan eserita Sadarren par-
tida ikusten, nerabezaroan gaztetxoaren harmailetan
edota ia 14 urtez bazkide
moduan izan nuen eserle-
kuan eserita kuadrillakoe-
kin larunbateko parranda
komentatzen Osasunak jo-
katzen zuen bitartean. Oroimen asko Osasunari
lotuta, bazkariak eta afa-
riak partida aurretik eta
ondoren, lagunekin egote-
ko momentuak... Agian
Osasunarengan pentsatze-
ak bizipen horiek guztiak
pizten dizkidalako zaila
egin zait 34 urteko harre-
manarekin moztea.

Deskonexio arrazionala
errazagoa izan da. Esate ba-
terako, zorraren eta partiden erosketaren kontua argi-
taratu zenean, beste bazkide askok bezala, amorrua
sentitu nuen, noski. Baina aspaldi da ez niola zentzu
gehiegirik hartzen futbolaren industriari. Kuadrilla-
koekin eztabaidatzen nuen aldiro arrazoia ematen
nien; pribilegiatuen kirol bat bihurtu dela futbola, hi-
perkapitalismoa bultzatzen duen industria bat dela,
matxista, homofobia eta arrazista kasu askotan.
«Baietz, baietz» esaten nien, «baina niretzat Sadarrera
joatea kontu emozionala da, identitate bat, sentimen-
du bat».

LOTURA EMOZIONALA HAUSTEN JOAN DA

Lotura emozional horrek denbora luzez hor jarraitu
zuen, baina konexio hori indarra galduz joan da eta
pasa den asteburuan gertatukoak desconexioaren bi-

dea azkartu duela esanen nuke. Sevillako jarraitzaile
batzuek “GORDO” zioen pankarta zintzilikatu zuten
sanferminetako ustezko bortxatzailearen alde. Egun
horretan, hain zuzen ere, Osasunak eta Indar Gorrik
Burlatan eraila izan zen Blanca Estherren kasuaren
harira indarkeria matxistaren kontrako pankartak
atera zituzten. Eta, Sevillako zale batzuen jarrerak, Es-
painiako Ligako lehendakariaren hitzek edo Sevilla
futbol taldeko lehendakariaren hitzek sortzen didaten
nazka eta amorrua sentitzeaz gain, Osasunarekiko se-
kulako hutsune emozionala sentitu dut. Koherentzia
falta eta hipokresia gehiegizkoak egin zaizkit.

Oso ongi dago indarkeria sexualaren kontra era-
kunde moduan egindako keinu hori –eraso sexisten
kontrako pankarta jarri eta Ligaren aurrean Sevillako

Ez dut gustuko futbolak hartu duen bidea
eta ohartzen naiz gaur egun gizon eta
emakumeon aldeko berdintasunaren alde
egin beharrean, kontra egiten duela.
Emakumeen kontrako indarkeria ez da
pankarta batekin bakarrik borrokatzen

zaleek jarritako beste hori salatu-, baina, non geldi-
tzen da parekidetasun politika Osasuna bezalako era-
kunde batean? Futbol maskulinoak diru laguntza na-
gusiak eta atentzio mediatikoa jasotzen dituen
bitartean, emakumeen lekua guztiz baztertuta geldi-
tzen da kirol horretan.

Ez dut gustuko futbolak hartu duen ibilbidea eta
ohartzen naiz gaur egun gizon eta emakumeon alde-
ko berdintasunaren alde egin beharrean, kontra egi-
ten duela. Emakumeen kontrako indarkeria ez da pan-
karta batekin borrokatzen, ez soilik behintzat.
Berdintasunaren aldeko politikak bultzatu behar dira
eta futbolaren industriak hori egiten ez duela agerian
dago. Hori horrela izanda, zaila egiten zait eredu hori
defendatzen duen talde baten zale izaten jarraitzea.
Gaur bihotza zertxobait arinago sentitzen dut. •